

[Victor Larsen.]

stilling til den højtærede Finansminister, at Spørgsmaalet om Afgift af Benzin til Landbruget løses som et særligt og meget vigtigt Spørgsmaal, der ikke taaler at vente.

Endvidere har jeg en Henstilling til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Det drejer sig om den med et mildt Udtryk meget daarlige Behandling, Statsbanerne giver rejsende paa Nordbanen, som skal ud over Hillerød. Ved en Samtale i Formiddags med det ærede Medlem Hr. Ladefoged erfarede jeg, at han ogsaa vilde rejse Spørgsmaalet her i Dag, og det viser jo kun, hvor nødvendigt det er at føre Spørgsmaalet om Nordbanen frem her i Tinget.

Til Trods for mangfoldige og meget indtrængende Henvendelser til Statsbanernes Ledelse har det til Dato ikke været muligt at vække denne Ledelses Interesse for en blot nogenlunde rimelig Betjening af disse rejsende. For de allerfleste Togs, i hvert Fald for de stærkest benyttede Togs Vedkommende er Forholdet det, at der kræves Togskifte i Hillerød. Begrundelsen er den, at der er Pendulkørsel mellem København og Hillerød med samme Minuttal som Afgangstid i København og i Hillerød for langt den største Part af Togenes Vedkommende, og at Toget ikke kan videreføres, naar der blot er 10—15 Minutter til at rangere Lokomotivet, saaledes at samme Togstamme er klar til Tilbagekørsel. Imidlertid kan man udmærket lade et mindre Antal Vogne frakoble i Hillerød, fortsætte som Motor- eller Damp tog til Helsingør og returnere til Hillerød, hvor de igen tilkobles. Hvis D. S. B. ønsker det, kan man jo vælge en anden Form for Videreførsel fra Hillerød.

Det, det drejer sig om, er, at man ikke jager Passagererne ud i Hillerød. Det gør man imidlertid, og det gøres oven i Købet saa brutalt, at man ikke trods mangfoldige Henstillinger har villet sørge for et Perrontag eller en Smule Ventesal. Ikke engang et Læskur har man kunnet faa Statsbanerne til at opføre. I al Slags Vejr, i Regn og Slud maa de rejsende staa og vente paa Togets Ankomst fra Fredensborg i ca. 1/4 Time, undertiden mere. Det har været komplet umuligt at bevæge D. S. B. til en Ændring af dette Forhold, saa utroligt det end lyder. Der kan ikke laves Perrontag, siger man fra Statsbanernes Side, det tager Udsigten fra Kommandoposten. Man maa dog virkelig tillade sig at tro, at Statsbanerne ejer saa dygtige Teknikere, at dette Spørgsmaal lader sig løse, ellers ser det temmelig bedrøveligt ud. Der udvises her en Bureau-

kratisme, ja, rent ud sagt Arrogance over for det rejsende Publikum, som virkelig er ganske ejendommelig, og der maa ske en Ændring i disse Tilstande.

Jeg retter den mest indtrængende Anmodning til den højtærede Minister for offentlige Arbejder om at tage fat paa disse Forhold, og jeg kan forsikre for, at det Spørgsmaal, der nu er rejst, vil ikke blive taget tilbage, og der vil ikke blive Ro om det, før man finder paa en Løsning, der i hvert Fald i væsentlig Grad imødekommer det rejsende Publikums Ønsker paa dette Punkt — de er berettigede.

Bartholdy: Jeg vil gerne have Lov til at fremsætte nogle Betragtninger vedrørende vort Forhold til det tyske Mindretal bl. a. i Anledning af dets Deltagelse i sidste Valg.

Det kan efter min Mening kun hilse med Glæde, at vore tysksindede Medborgere igen ønsker at blive repræsenteret i den danske Rigsdag, og at de igen ønsker at benytte sig af de borgerlige og politiske Rettigheder, som vor Grundlov i saa fuldt Maal giver dem, de Rettigheder, som de i 1943 saa foragteligt lod haant om, idet de foretrak en Særstilling ved Oprettelse af det direkte under Statsministeriet staaende Kontor, som i de sidste Krigsaar stod i nært Samarbejde med Besættelsesmagten.

Som bekendt rettede den for to Aar siden stiftede Forening, „Bund Deutscher Nordschleswiger“, før Valget i Efteraaret en Henvendelse til de sønderjyske Rigsdagsmænd om ved et Lovforslag tilsigtende en Ændring i Valgloven at gøre det muligt for Mindretallet ligesom i 1920 at opstille sig som Parti uden de krævede 10 000 Vælgere Underskrifter. Under Henvi sning til, at Mindretallet selv havde sat sig uden for Fællesskabet ved i 1943 ikke at opstille nogen Kandidat, afsloges denne Anmodning, og Hjemmetyskerne lod da den 74-aarige Dr. Reuter, Graasten, opstille som Løsgænger.

Vi kunde, som nævnt, kun med Glæde hilse, at vore tysksindede Medborgere atter gik til Valg sammen med os andre, og vi haabede, at dette Skridt skulde ses som et Udtryk for, at Hjemmetyskerne atter ønskede at indtage deres naturlige Plads som loyale Borgere i det danske Samfund. Men naar man læste den tyske Valgavis, der indledes med en Erklæring af den tidligere Folketingsmand, Pastor Schmidt, der bl. a. skrev:

„Vi værger os mod, at Danmark krænker vor Livsret og søger at indsnevre